

SKANDINAVIENS STJERNE

MARTS 1946 . 95. AARGANG . NR. 3

Ezra Taft Benson
Den nye europæiske Missionspræsident

Ny europæisk Missionspræsident

Siden sidste Nummer af „Skandinaviens Stjerne“ har Det første Præsidentskab udnævnt Ældste Ezra Taft Benson, af de Tolvs Raad, til Præsident for Den europæiske Mission.

Vi er lykkelige over igen at have en Præsident for de europæiske Missioner, og i Valget af Præsident Benson har Kirken uden Tvivl truffet et endog særdeles heldigt Valg. Vi har gennem de sidste faa Dage i København haft Lejlighed til at hilse og tale med den nye Præsident. Han vandt alles Hjerter ved sin ligefremme og noble Fremtræden. Et karakteristisk Træk ved ham var, at han altid havde Tid til at tale med enhver, der kom til ham, det være sig med et vigtigt Problem eller et af mindre Betydning.

Præsident Bensons Udnævnelse er desuden det officielle Tegn paa, at Freden er kommet til vor Jord, og at Kirken atter har paabegyndt sin Missionsvirksomhed i Europa. De første Missionærer er allerede ankommet til Norge og England, og vi haaber, at der i Tiden, der kommer, vil blive udsendt i Tusindvis af Herrens Tjenere med Kirkens herlige og underfulde Budskab.

Vi byder gennem disse Linier Præsident Benson hjerteligt velkommen til Europa, og vor daglige Bøn er, at Herren vil velsigne og beskytte ham i hans ansvarsfulde Gerning.

Vi vil ogsaa benytte Lejligheden til at sige Præsident Benson, Ældste Frederic Babbel, hans Sekretær og Kaptajn Howard C. Badger, en af Kirkens Feltpræster, hjertelig Tak for deres Besøg i København. En straalende Oplevelse, som vi haaber maa blive gentaget inden alt for længe. *Orson B. West.*

„Lad eder ikke bedrage“

Af *Mark E. Petersen* af de Tolvs Raad.

En af Frelserens Lignelser lyder saaledes:

»Himmeriges Rige lignes ved en Købmand, som søgte efter skønne Perler; og da han fandt een meget kostbar Perle, gik han hen og solgte alt, hvad han havde, og købte den.«

Matt. 13: 45—46.

Vi har altid syntes, at denne Købmand var en yderst klog Mand, fordi han var villig til at opgive alt, hvad han ejede for at erhverve sig denne kostelige Perle. Men lad mig stille eder dette Spørgsmaal: Hvad vilde I have ment om denne Købmand, havde Lignelsen været omvendt, og han havde opgivet den kostbare Perle for noget af kun ringe Værdi?

Vi har nogle iblandt os, som gør netop dette. I deres Liv vender de om paa Herrens Lignelse, og de opgiver den kostelige Perle for en forbigaaende Gevinst. De sælger bogstavelig talt deres Fødselsret i Guds Rige for en Ret Linsjer.

Fra Tid til anden findes der i Kirkens Tidsskrifter Navnelister paa Personer, som er blevet udelukket af Kirken. Disse Personer var en Gang alle Medlemmer af Guds Rige, og en Gang var

de alle i Besiddelse af den kostelige Perle og dens Velsignelser. Hvilken Skam! Hvilken Tragedie!

Hvorfor gør Folk noget saadant? En af Grundene til, at Folk apostaserer fra Kirken, er, at de ikke har lyttet til Skrifternes Advarsler imod at lytte til falske Lærere, som opløfter deres Røst i vor Midte. Til Trods for det Faktum, at disse Skriftsteder er klare og indlysende, lytter mange Mennesker dog ikke til dem.

Bemærk, hvor tydelige de er. Peter har saaledes sagt:

»..... Men der opstod ogsaa falske Profeter iblandt Folket, ligesom der ogsaa iblandt eder vil komme falske Lærere, som ville liste fordærlige Vranglærdomme ind idet de endog fornægte den Herre, som købte dem, og bringe en brat Undergang over sig selv, og mange ville efterfølge deres Uterligheder, saa Sandhedens Vej for deres Skyld vil blive bespottet.«

II. Pet. 2: 1—2.

Jesus har sagt:

„.... Tag eder i Agt, at ingen bedrager eder. For mange skal komme i mit Navn... og skal bedrage mange.“ — Matt. 24: 4—5. Og atter sagde Herren „.... Mange falske Profeter skal

opstaa og vil bedrage mange.“ — (Matt. 24:11) og endnu engang sagde Herren, og husk, at da han sagde dette, talte han til Medlemmer af Kirken, der allerede var i Besiddelse af den kostelige Perle:

»..... Og om derfor nogen kort efter disse Dages Trængsel, som skal komme over Jerusalem, siger til eder: Se, her er Kristus, eller der, da tro ham ikke. Thi falske Kristi og falske Profeter skulle fremstaa og gøre store Tegn og Undergerninger, før om muligt at forføre selv de udvalgte, dem, som er udkaarne i Følge Pagten.« —

Den kostelige Perle Joseph Smith 1: 21—22.

Hvem er de udvalgte i Følge Pagten? Det er de Personer, som er indgaaet i den nye og evige Pagt ved at modtage Medlemsskab i denne Kirke. Da Apostelen Johannes talte om de falske Lærere paa sin Tid, brændemærkede han dem som Antikrister. Han sagde: „... Endog nu findes der mange Antikrister... De gik ud fra os.“ — 1. Johs. 2:18—19. Med andre Ord, de havde været Medlemmer af Kirken, og de var ført paa Apostasiens Vej af falske religiøse Begreber.

»De er udgaaede fra os, men de var ikke af os, thi dersom de havde været af os, da var de blevet hos os.«

I. Johs. 2: 19.

Hvorledes leder disse falske Lærere Folket paa Afveje? De gør det ved at angribe Kirkens fundamentale Lærdomme. De angriber Kirkens Autoriteter. De forsøger at faa Folk til at tage Del i religiøse Disputer for at underminere deres Tro, og de leder Folket til Frafald, naar de gør saadanne Ting. Meget ofte prøver falske Lærere, som kommer til os, at retfærdiggøre deres Holdning ved at erklære, at de har modtaget en eller anden Aabenbaring eller Drøm, der har ledet dem ind paa den Sti, de vandrer paa.

Der var i gammel Tid Disputer blandt Jøderne over Kirkens Lærdomme, og Diskussionerne førte Folket paa Afveje. Der var ligeledes Disputer blandt de gamle Nephiter akkurat som der i Dag findes Trætte blandt nogle af os, Stridigheder, der leder til Apostasi og Udelukkelse af Kirken.

Paa Frelserens Tid eller snarere førend han viste sig blandt Nephiterne, fandt der mange Diskussioner Sted om Læresætninger blandt Nephiterne. Nogle af dem, der oprørte Folkets Hjerter, sagde, at der ikke var nogen Kristus.

De fornægtede hans Eksistens. Da de retfærdige Nephiter saa frem til Herrens Komme, erklærede disse falske Lærere, at han ikke vilde komme, da han

ikke engang eksisterede; og derfor, da Jesus endeligt viste sig blandt Nephiterne efter sin Opstandelse paa det andet Kontinent, stod han foran dem og afgjorde da der Disputen, om han eksisterede eller ikke. Han stod foran Skaren og indbød dem til en efter en at komme op og undersøge hans Legeme. Han indbød dem til at føle sine Hænder og Fødder og at stikke deres Hænder ind i hans Side, at føle Mærkerne fra hans Korsfæstelse; og efter at de alle var kommet op og havde set, at han var Kristus, faldt de ned og tilbad ham. ...

Saa begyndte han at prædike Evangeliet til Nephiterne, og det allerførste, han sagde til dem i Begyndelsen af sin Prædiken, var:

»..... Og der skal ingen Tvistigheder være iblandt eder, som der hidtil har været; ej heller skal der være Trætter iblandt eder angaaende mine Læresætninger, saaledes som der hidtil har været. Thi sandelig, sandelig siger jeg eder, at den, som har en trættekær Aand, er ikke af mig, men er af Djævelen, som er Faderen til Splid, og han opægger Menneskenes Hjerter til at trættes i Vrede med hverandre. Se det er ikke min Lærdom, at opægge det ene Menneskes Hjerte til Vrede mod det andet; men det er min Lærdom, at saadanne Ting skulde afskaffes.«

III. Nephi 11: 28—30.

»..... Satan opægger Folkets Hjerter til Strid angaaende Punkterne i min Lære, og heri fare de vild; thi de fordreje Skrifterne og forstaa dem ikke.«

Pagtens Bog 10: 63.

Derfor, Sidste Dages Hellige, tag eder i Agt for falske Lærere. Naar Mænd kommer til eder og begynder at prædike Lærdomme for eder, som tjener til at ødelægge eders Tillid til den hellige Skrift, naar der kommer Mænd iblandt eder, som der nu kommer, som erklærer, at Udvælgelsen af George Albert Smith som Kirkens Præsident ikke er gyldig, fordi Kirken efter deres Mening kun skulde have syv Præsidenter, naar Folk kommer blandt eder og erklærer, at Kristus ikke er guddommelig, naar de kommer og siger, at I kan leve sammen med en anden Mand eller Kvinde uden at bedrive Hor, eller naar der kommer Folk iblandt eder, der erklærer, at Kirken ikke er, som den skal være, fordi vi for Øjeblikket ikke praktiserer Den forenede Orden, eller naar en Mand kommer blandt eder og erklærer, at Kirken er vildfaren, og at han er den stærke og mægtige, der er sendt for at sætte Kirken i Orden, eller naar nogen kommer og fortæller eder, at Tempelægteskabet kun er en Grille, og at det ikke har noget at gøre med Hensyn til eders

Ophøjelse i Guds Rige, eller naar nogen kommer til eder, som en Gruppe nu gør det, og prædiker, at Reinkarnation er en kristen Lærdom, eller naar Folk kommer til eder og erklærer, at Forudbestemmelse er en af Evangeliets Lærdomme, erklærende, at en Gruppe af de Hellige er bestemt til at komme i en Grad af Herlighed og en anden Gruppe af de Hellige er bestemt til at komme i en anden Grad af Herlighed, eller naar de kommer iblandt eder og erklærer, at de har haft Drømme og Syner om en Plan, hvorved de hurtigt kan blive rige og frelse Kirken økonomisk, eller naar de kommer til eder og siger, at I kan tjene to Herrer, at I kan tjene Kirken og ogsaa en af disse selvbestaltede Organisationer, der er ved at opstaa; naar I hører Lærdomme af denne Art, husk da paa Frelserens Ord, da han sagde:

»..... Ej heller skal der være Trætter iblandt eder angaaende mine Læresætninger, saaledes som der hidtil har været. Thi sandelig siger jeg eder, at den, som har en trættekær Aand, er ikke af mig, men er af Djævelen, som er Faderen til Splid, og han opægger Menneskenes Hjerter til at trættes i Vrede med hverandre.«

III. Nephi 11: 28—29.

Husk ogsaa, at det var Frelseren, der fortalte Joseph Smith, at det er Satan, der opægger Menneskenes Hjerter til at trættes i Vrede med hverandre. „Og at naar Folk overgiver sig i Satans Hænder ved at gøre disse Ting“, gør de Fejl, for de fordrejer Skrifterne og forstaar dem ikke.

De Sidste Dages Hellige skulde i Sandhed være paa Vagt mod falske Lærdomme. Har vi glemt den Advarsel, der blev givet os af Frelseren, da han viste sig for Joseph Smith i den hellige Lund? Har vi glemt at Frelseren der erklærede, at menneskedannede religiøse Lærdomme er en Vederstyggelighed for ham?

Herren har forudset, at de Hellige vilde behøve Beskyttelse mod falske Lærere, og han forudsaa Nødvendigheden af at sætte Vagter i Kirken for at beskytte dem.

Paulus forklarede tydeligt i sit Brev til Efeserne, hvad disse Sikkerhedsforanstaltninger er, og han gav os Grunden til, at Herren satte disse. Hvis I vil erindre Efes. 4. Kap., vil I minde, at han tegnede et Omrids af Kirkens Organisation, og som en Del af denne Organisation erklærede han, at der i Kirken skulde være Profeter og Evangelister, Hyrder og Lærere. Grunden til, at disse Em-

bedsmænd skulde indsættes i Kirken, var:

1. For at fuldkommengøre de Hellige — husk, at vor Frelser havde befaleet os at være fuldkomne, ligesom vor Fader i Himlen er fuldkommen.
2. For at administrere Evangeliets Ordinancer.
3. For at opbygge og belære Kirkens Medlemmer.
4. For at hjælpe os til at komme til Enhed i Troen.
5. For at hjælpe os til at faa Kundskab om Guds Sønner.
6. For at hjælpe os til at naa til Kristi Fyldes Maal af Vækst.

Og saa gav han os en svvende Grund, idet han fortalte os, at Herren satte Apostle og Profeter, Hyrder og Lærere i denne Kirke — og bemærk omhyggeligt hans Ord:

»For at vi ikke mere skulle være umyndige, der omtumles og omdrives af enhver Lærdommens Vind, ved Menneskenes Terningspil ved Træskhed eller Vildfarelsens Rænkespil.«

Efes. 4: 14.

Saa hvis I virkeligt ønsker at undgaa Bedrag, hvis I virkeligt ønsker at gøre, hvad der er rigtigt og passende, saa drager I Fordel af den Sikkerhedsforanstalt-

ning, som Herren har givet os i Kirkens Organisation. Og husk, at hvis I vil følge eders inspirerede Profeter, Seere og Aabenbarere, eders Apostle, Hyrder og Lærere, eders Biskopper og eders Stavspræsidenter, saa behøver I ikke at tænke paa, om denne eller hin Lærdom er et Bedrag, om den er falsk, eller om den er sand, for disse bemyndigede Herrens Tjenere vil lede eder paa Retfærdighedens Sti, og de vil holde eder paa den rette Vej.

Frelse opnaas ikke ved at lade sig forblinde af enhver Lærdom, men ved at lære Sandheden, som den læres af de inspirerede, bemyndigede Ledere i Kirken, og saa ved efter at have lært Sandheden at kende, da trofast at efterleve den indtil Enden.

Herren har sagt:

»Ikke enhver, som siger til mig: Herre, Herre, skal komme ind i Himmeriges Rige, men den, som gør min Faders Vilje, som er i Himmelen.«

Hvis I vil kende Herrens Vilje, saa at I kan opnaa en Frelse, saa skaf eder Kundskab om Herrens Vilje gennem hans bemyndigede Tjenere, som han har sat i denne Kirke. At vi maa være i Stand til at forstaa og gøre dette, beder jeg i Jesu Navn, Amen!

En Faders Tanker ved sit lille Barns Død

Seattle, Washington, 8. December 1945.

Dagen i Dag er en Milepæl i vort Familieliv. En Milepæl afmærket med Sorg og Smerte; dog ligger der foran os en Fremtid, fyldt af det Haab, som vi Sidste Dages Hellige nærer.

Vi har fulgt vor lille Anne Marie til hendes Hvilested paa denne Jord. Hendes Liv har ikke været langt. Et smukt og et længselsfuldt ventet Besøg — og hun var borte.

Broder Martin Dietz, tidligere Brønderslev, der for en Del Aar siden som ganske ung Mand emigrerede til U.S.A., har skrevet dette smukke og meget gribende Brev til sin Familie her i Danmark, efter at han og hans Hustru har mistet deres lille nyfødte Barn, Anne Marie.

For os synes det svært at tro, at en, der var saa lille, maatte lide saa meget paa saa kort et Stykke Tid, og saa forlade os.

Den Morgen, vi modtog Beskeden fra det svenske Hospital, var vi glade, da vi haabede, at alt gik vel. Naboen bankede paa Døren for at give os Besked om, at der var ringet fra Hospitalet. Det var ikke nødvendigt for dem at fortælle mig, hvad der var sket. Dog, da jeg fik det at vide, var det ligesom jeg blev ramt af et Slag i Ansigtet. Min første Tanke var: „Jeg maa faa min Hustru hjem“. Det varede ikke længe at komme hen til Hospitalet, hvor jeg fandt min Hustru sønderknust over Tabet. Hvad Sorg hun har gaaet igennem, vil jeg ikke prøve paa at beskrive. Ord kan ikke fortælle, hvad en Moder føler ved Tabet af et Barn. Selv om det ogsaa var mit Barn, saa tror jeg ikke, at jeg er i Stand til at forestille mig, hvorledes en Moder føler det i et saadant Øjeblik. Kun en Moder, der har prøvet det samme, ved det.

Den Tid, der er gaaet fra lille Anne Maries Bortgang og indtil nu, har været en Taage for os alle. Den har været lettere for mig end for Resten af Familien. Der var saa meget Arbejde, der skulde laves og ikke megen Tid til at udføre det i. Der var forskellige Forretninger, der maatte ordnes. Vi var saa heldige at finde en Sidste Dages Helligs Bedemand. Hvor velsignede er vi ikke, at vi tilhører en Kirke, hvor Folk prøver paa at praktisere det, de prædiker.

Broder B. R. Leishman, som ogsaa er i Stavsraadet, ordnede alt for os. Vi forstod, at ikke mange kendte os her i Seattle. Dog kunde vi holde en lille Højtidelighed for vor lille Anne Marie. Hun laa i en lille hvid Kiste, som om hun sov. Hendes /maa bitte Hænder hvilede paa hendes lille Klædning, som de gør, naar en Baby sover. Der syntes at være et Smil af Tilfredshed paa hendes Ansigt, som om hun var glad for, at hendes Lidelse nu var forbi. Hendes Haar syntes næsten kastanjebrunt imod den hvide Pude. Hun var i Sandhed et smukt Børn. Der var ikke mange til Stede. Min Chef og nogle af dem, som jeg arbejder sammen med, var der. Ogsaa Bedstemoder, Norma Hanblin, og Edith Derrick og nogle faa gode Søstre fra Wardet. Broder James Fortney ledede Begravelsen. Han aabnede med Bøn. En anden Søster sang „Engang vil vi forstaa“ og „O bliv hos mig“. Det var smukke Sange. Broder Fortney talte om Daaben for smaa Børn. Han læste flere Skriftsteder for at bevise sine Udsagn. Ogsaa han fremsatte det Faktum, at vi igen skulde opleve den Glæde at se vor lille Pige. Hvor trøstende det er for os at vide, at vor lille Anne Marie tilhører os gennem Tid og al Evighed.

Hendes korte Liv har ikke været forgæves. Hun er vendt tilbage til Aandeverdenen, hvorfra hun kom, rigere paa Erfaring og optaget af at berede os, der er ladt tilbage, et Sted.

Jeg kan ikke glæde mig over, at min lille Pige er gaaet bort, men jeg ved, at hun er paa et bedre Sted, end jeg kunde give hende her paa Jorden.

Det var mit store Privilegium at give hende Navn. Jeg gav hende ogsaa en Velsignelse. Hvad jeg sagde, husker jeg ikke, men jeg lovede hende ikke et langt Liv. Jeg vidste, at hvis Herren ønskede at have hende her, kunde han have helbredet den lille Pige paa et Øjeblik. Det var ikke hans Vilje, at hun skulde dvæle henede, og min gode Hustru og jeg har bøjet os i ydmyg Taknemmelighed, at vi har vor lille Karen. At vi er blevet fundet værdige til at faa Børn, der har bragt Glæde til vort Hjem, er en Velsignelse, vi ikke kan maale. En skønne Dag ved jeg, at vi skal forstaa, hvorfor vi sørger i Dag. Min Hustru og jeg har ofte bedt om, at vort Vidnesbyrd maatte blive stærkere. Det er blevet styrket. Vi føler ingen Bitterhed mod Herren. Jeg ved, at han lever, og jeg ved, at han hører vore Bønner. Jeg ved ogsaa, at hans Visdom er større, end Mennesker kan fatte, og at det var hans Vilje at tage vor lille Pige. Maa vi altid kunne prise Herrens Navn.

Martin J. Dietz.

Ungdomsstævnet

Vinteren er snart forbi, og det længe ventede Foraar kan bydes velkommen. Med andre Ord, Tiden gaar, og snart kommer den 24. Juni, hvor vi efter alle Solmærker at dømme vil mødes i Gøteborg med vore nordiske Søskende til det første nordiske Ungdomsstævne.

Hvordan staar det til med dine Forberedelser? Er Sparebogen ved at være fyldt med Sparemærker? — Der siges, at i en enkelt Gren har det samlede opsparede Beløb længe maattet skrives med 4 (fire) Cifre! — Er du endnu ikke begyndt, da henvend dig straks hos G. U. F.s lokale Bestyrelse, som gerne vil aabne en Sparekonto for dig.

Vort Motto skal være: „Vel sparet — Vel mødt i Gøteborg!“

Med Hilsen, Hovedbestyrelsen for G. U. F.

Apostel-Besøg i København

Den europæiske Missionspræsident, Ældste Ezra Taft Benson, besøgte København i Dagene 15.—18. Februar.

Selve det, at vi igen havde Besøg af en Udsending fra det amerikanske Hovedkvarter, viste, at Forholdene er ved at komme i Lave igen efter Krigens tunge Aar. Men Omstændighederne ved Apostlens Ankomst viste, at helt i Lave er alting ikke endnu! Og en Beskrivelse af disse Omstændigheder maa nødvendigvis med i et Referat af Begivenheden — ogsaa af Hensyn til Eftertidens Historikere!

Fredag den 8. kunde „Politiken“ ved Opslag i sine Vinduer paa Raadhuspladsen meddele, at en *Mormon-Apostel* i næste Uge vilde komme til København! Lørdag Aften meddelte *Pressens Radioavis*, at Den europæiske Missionspræsident over Mormonerne vilde komme til København i næste Uge! Da Missionskontoret ikke kendte noget hertil udover, at Præsidenten ved første Lejlighed vilde aflægge samtlige Missioner Besøg, foretoges en Undersøgelse, der viste, at Meddelelserne stammede fra Reuters Bureau, som havde dem direkte fra Amerika! Der maatte altsaa være noget om det!

Endelig kom saa den forsinkede Meddelelse fra London om, at Præsidenten kunde ventes Torsdag Eftermiddag med Flyvemaskine fra London, og at han vilde blive til Lørdag for saa at tage direkte til Stockholm! I Hast blev et Møde arrangeret til Fredag Aften (og Genalogisk Forenings Møde denne Aften blev aflyst) og Meddelelse herom skrevet og duplikeret til Udsendelse til alle Grenens Medlemmer. Efter Intuition hos Missionspræsident Orson B. West holdtes denne Meddelelse imidlertid tilbage til Onsdag, og en Telefonopringning fra London og senere et Telegram fra Amsterdam gav snart Grunden: Præsidenten kunde ikke være fremme før Lørdag Eftermiddag og vilde saa blive til Mandag!

Efter at Mødedagen var rettet til Søndag, sendtes saa Meddelelserne ud, og alt blev gjort klar til at afholde stort

festligt Møde til Søndag Aften. Og alle var glade over at faa 2 Dage ekstra til Forberedelserne.

Fredag Aften kom saa Sensationen! Kl. 19,00 ringede tre Herrer paa Døren til Missionshjemmet: Apostel Ezra Taft Benson, hans Sekretær, Frederick W. Babel, og Feltpræst, Kaptajn Howard C. Badger! Missionspræsidenten var ikke hjemme, og Søster West var slet ikke forberedt paa Invasion paa dette Tidspunkt! Men alt blev naturligvis klaret paa bedste Maade, og Præsident Benson viste sig som den, der kunde tage Situationen med Humør og største Elskværdighed. Det havde vist sig, at Flyveforbindelsen fra Amsterdam, hvor Præsidenten var, til Dondon havde svigtet, saaledes at det ikke havde været muligt for ham først at tage til London og derfra naa til København Lørdag. Og for ikke at ødelægge Mødet Søndag, havde det saa været nødvendigt at tage med Flyvemaskine direkte til København — og paa den Maade komme en Dag før anmeldt!

Heldigvis lykkedes det at holde den tidlige Ankomst hemmelig for Pressen, idet Meddelelsen ønskedes forbeholdt de store Morgenblade Søndag, og Pressens Radioavis Lørdag Aften. I *Aktuelt Kvarter* bragtes et Interview med Præsidenten, optaget i „Mormon-Kirken paa Borups Allé i København“, som Speakeren *Gunnar Nu-Hansen* sagde. I Udsendelsen, der varede ca. 5 Minutter, lykkedes det Præsident Benson at faa Evangeliet forkyndt for Størstedelen af Danmarks Befolkning, idet han kraftigt pointerede, at Mormonismen er en *kristen* Religion.

Lørdag Aften Kl. 18,30 var Pressen inviteret til Reception, og dette resulterede i Interviews med Præsident Benson i „Nationaltidende“ og „Berlingske Tidende“. Lørdag Eftermiddag havde „Morgenbladet“ bragt en Omtale af Præsidenten paa Grundlag af de tilstillede Meddelelser. Lørdag og Søndag deltes Hundreder af Løbesedler ud i Kvarteret.

Der var saaledes lagt op til en stor Dag. Og det blev det!

Skønt Formiddagsmødet ikke var offentligt bekendtgjort, var den store Kirkesal paa det nærmeste fyldt — saa talrigt var Søskende mødt op. Og da Døren efter nogle

Minutters Præluderer gik op, og Apostlen sammen med Missionspræsident West og Præsidentens to Ledsagere traadte ind, rejste hele Forsamlingen sig spontant og i ærbødig og kærlig Hilsen. Mens Orglet spillede „Kom Hellige“ blev Præsidenten, og med ham os alle, staaende — og Bevægelsen var tydelig nok lige stor paa begge Sider.

Efter Velkomstord af Grensforstanderen og Søster Gregersen paa Engelsk overtog Søndagsskolen Mødet med Program, Administrering af Nadver o. s. v. som sædvanlig. Under Programmet fik Præsidenten Ordet og talte til Børnene, saa deres Øjne straaede, og Evangeliet fik nyt Lys i hans levende Fortolkning.

Børnene fik saa Lov at gaa til deres Klasser, og de tre tilrejsende Brødre talte til Forsamlingen. Det var kærnefulde Ord, der lød, og vi glædede os alle over, at Forbindelsen nu igen var etableret med Hovedkirken derovre i Bjergenes Dal — —

Udenfor vajede *Dannebrog* og *The Star Bangled Banner* S' de om Side — — inde var Salen enkelt og smukt pyntet med Silkeflag, Grene og Blomster, og Mindetavlen for *Joseph Smith* var smykket med Blomster — — —

Og saa Mødet Søndag Aften.

Allerede tidligt inden Mødet fyldtes Salen, og det blev nødvendigt at stille 50 lejede Stole ind. Og da Mødet skulde begynde, maatte Folk rykkes sammen og Bænke bæres ind. Da Præsident Benson traadte ind, kunde han saaledes se udover en Sal, der var saa tæt pakket, som det overhovedet var muligt. Almindeligvis rummer Salen 250 Siddepladser. I Aften var der 515 tilstede!

Staaende sang Køret og Forsamlingen „Hav Tak for Profeten du sendte“, og Mødet indledtes af Missionspræsident Orson B. West. Saa talte Ældste Badger. En Kollega, en Feltpræst ligesom jeg, men fra et andet Religions-samfund, sagde han, udtrykte engang sin Forbavselse overfor mig over den Forskel, der er paa „Drengene“ hos os og saa „Drengene“ i alle de andre Samfund! Mormonerne hilser paa hinanden, som om de alle var de bedste Venner af Verden og havde været adskilt i mange Aar. Det er som om de er Brødre, og at de alle holder af hinanden.

Saaledes er det sande Evangelium i Stand til at sætte sit Præg paa dem, der vil efterleve det!

Ældste Babel stillede Spørgsmaalet, som altid kommer fra dem, der første Gang kommer i Forbindelse med Mormoner: Hvilken Forskel er der paa Mormonismen og andre kristne Religioner? Og han besvarede det saaledes:

I 1823 viste *Moroni* sig for Drengen *Joseph Smith*. Han var et fuldkommengjort, opstandent Væsen! I 1829 saa Drengen *Johannes Døberen*, som ligeledes var et fuldkommengjort, opstandent Væsen. Senere saa han *Peter, Jakob og Johannes!* Alle var de fuldkommengjorte, opstandne Væsener, og alle beviste de, at Evangeliet virker, som det virkede for 1800 Aar siden, Jesu Kristi Evangelium er det samme Budskab gennem alle Tider. Gennem alle Tider var Guds Repræsentanter kommet til Jorden, og de var vendt tilbage som opstandne, fuldkommengjorte Væsener. Nu er Evangeliet atter gengivet til Menneskene, og Guds Apostle har i Dag akkurat den samme Magt og Myndighed som i tidligere Tider.

Mellem Talerne havde Koret sunget nogle af sine dejlige Sange, og nu sang Broder Hyllested Jonassen „Mon hjemme i Dalen jeg savnes“.

Eften en øjensynlig dybfølt Tak for den hjertelige Modtagelse han og hans Fæller havde faaet, fortalte Præsident Benson derpaa om en lille Enquete, et stort amerikansk Blad havde arrangeret ved Udsendelse af Spørgeskemaer til en lang Række Præster af forskellige Trosretninger. Bl. a. havde et Spørgsmaal lydt: „Hvilken Begivenhed vilde i Dag have den største Betydning for Kirkerne?“ — Det næsten eenstemmige Svar herpaa var blevet: „En Tilkendegivelse fra Gud, at han lever“. Men dette er jo sket, sagde Præsident Benson! Gud har aabenbaret sig i disse, de sidste Dage, og Himlen er ikke lukket, saadan som Verden aabenbart tror. Og han fortalte om *Joseph Smiths* første Syn, om de senere Aabenbaringer, og om hvorledes Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige styres af Himlens Gud. Han fortalte, at Jesus Kristus er denne Kirkes Hovedhjørnesten, og at Kirken uden ham vilde være intet, og at der ingen Frelse gives uden ved ham: Vi dyrker *ikke*

Joseph Smith som en Gud, men vi agter og ærer ham som en Guds Profet og som en Mand, der ikke var bange for at ofre sit Liv for sin Tro og Overbevisning.

Koret sluttede Aftenen med „Gud vær med mig, til vi ses igen“.

Mandag Morgen bragte „Politiken“ et stort Referat af Aftenen, ikke særligt nøjagtigt, men absolut venligt indstillet og af god Virkning.

Mandag Aften tog Gæsterne af Sted med Nattoget til Stockholm.

Eventyret var forbi

J. S.

København: Planer om Opførelse af et Sommerhus.

I København er stiftet „Fondet til Rejsning af Københavns Grens Rekreations- og Lejrhus“ med det lettere daglige Navn „København Grens ROL“. Det er den kvl. Hjælpeforening, Søndagsskolen og Ungdomsforeningerne med Tilslutning af Sangkoret, der er Stiftere, og Grensforstanderskabet fungerer som Bestyrelse.

Der er udarbejdet Tegninger til et Hus med Soveplads til 39, og en Model af Huset ses ovenfor. Der er fremstillet Laanebeviser à 5 Kroner, som gælder som Betaling for Leje af Huset, naar det staar færdigt. Skulde Huset blive opgivet eller ikke kunne bygges inden 5 Aar, vil Pengene blive tilbagebetalt. Beløb modtages gerne paa Postgiro 33338, hvorefter Laanebevis bliver tilsendt.

Bestyrelsen.

SØNDAGSSKOLEN

April 1946.

N A D V E R V E R S

Hin Time i Getsemane,
jeg aldrig glemme kan.
Hvad du for mig, o Frelser, led
ej fatter min Forstand.

K O R L E K T I E R

(Pagtens Bog 11: 24.) „Byg paa min Klippe, som er mit Evangelium“.

(Matt. 5: 8.) „Salige er de rene af Hjertet; thi de skal se Gud“.

(P. B. 58: 31.) „Hvo er jeg, siger Herren, der har forjættet, og ikke opfylder Forjættelsen“.

(Pagtens Bog 15: 2.) „Thi se, jeg taler skarpt og kraftig til dig; thi min Arm er over al Jord“.

I N D H O L D

Ny europæisk Missionspræsident	38
»Lad eder ikke bedrage«	39
En Faders Tanker ved sit lille Barns Død	44
Ungdomsstævnet	46
Apostel-Besøg i København	47
Planer om et Sommerhus.....	51
Søndagsskolen	52